

povedali, če že ne bo čakala za to leto ji odločene sreče — prvega svetega obhajila. Duhovnik ustrežejo tudi tej želji blage Rozike in ji podeli tudi sveto Potpnico. Ganljivo je bilo to sveto opravilo v preprosti sobici — prvo in zadnje obhajilo! Mali sestrici sta se žalostni stisnili k materi, oče je klečal pri vznožju, poleg njega stari ded, pri vzglavju bratec. Njih molitev je kipela proti nebu, in angeli so jo nosili pred prestol Najvišjega; oči so se jim topile v solzah.

Odslej je bila Rozika vsa utolažena. Videlo se ji je sicer, da veliko trpi, toda nobene pritožbe ni iz njenih ust; le rahli vzdihljaji se slišijo zdajpazdaj. Njene oči se zaupno, veselo vpirajo na razpelo in na sliko Matere božje. Čimdalje bolj pojemljejo njene šibke moči. Ihteča mati ji poda prižgano svečo s svetih Višarij v roko. Še nekaj globokih vzdihljajev in blaga Rozika se je preselila v večnost.

Iskala je šmarnic, da bi jih podarila svoji nebeški Kraljici; a zdaj je Marija sama utrgala njo — belo šmarnico in jo presadila v svoj rajski vrt.

Ivo.

NAJLEPŠI CVET.

Pa sem vprašal drobne ptičke,
kje ste lepše cvetke zrle,
kakor naših so poljan!
Pa so se odzvale ptice:
„Ljubki nam so vaši gozdi,
lep pogled na vašo plan!

Vendar lepši cvet smo zrle,
kot te vaše so poljane —
to je daleč tam nekje.
Čist je kakor snežec beli,
ni v deveti ga deželi,
da bi ž njim enačil se.

Sam na tihem grobu raste,
najodličnejša podoba
njega, ki pod rušo spi.
Odpovedal se je svetu
in zato zdaj pri Očetu
duh njegov se veseli.“ —

Čista, torej, draga mladež
kakor lilija samotna
bodi svoje žive dni!
Potlej bo Alojzij sveti
za nas prosil pri Očeti,
da tam snidete se vi!

Mokriški.

